

Lois Pérez (Lugo, 1979) foi xogador profesional de fútbol sala dende os dezasete aos trinta anos, chegando a xogar o Mundial Universitario de Brasil 2000 coa selección española. É mestre do ensino público dende 2005. No eido da normalización lingüística, ten coordinado diversos proxectos de innovación educativa que resultaron pioneiros e multiplemente premiados.

No da dramaturxia, gañou un dos Premios de Teatro Radiofónico do Diario Cultural da Radio Galega cunha obra dirixida e adaptada por Quico Cadaval, e colabora ocasionalmente co grupo de teatro Pinchacarneiro, para persoas con diversidade funcional.

Como narrador oral e contador de historias intervén de xeito habitual nunha chea de foros, dende congresos literarios até xornadas máis lúdicas, dende universidades até cárceres, mesmo no recente Festival Internacional de narración oral Atlántica 2018, canda narradoras/es de medio mundo.

Xerais publicou en novembro de 2017 o seu poemario *Long Play*, que vai xa pola segunda edición. Escribe habitualmente no Táboa Redonda, suplemento cultural do Progreso de Lugo e do Diario de Pontevedra. Colabora coa Sección de Literatura de tradición oral da AELG. Ademais, é cronista ocasional da revista de rock and roll Ruta 66 e locutor de rock and roll en *openradio.es*.

*Isto é o meu país como un tesouro baleiro
a sede sen auga e a auga sen o mar
e a terra sen os brazos as noites sen abrazos
un outono sen nubes andoriñas sen ar
un labrego sen azos un río sen barqueiro
con Hades e sen soños e velas sen veleiro
e recordos sen memoria e noites sen historia
namorados sen tardes e sentir que ardes así
isto é o meu país coma un tesouro baleiro
unha tristeza muda e resignada e a ollada vencida
un cego en dirección prohibida unha rúa poeirenta
unhas mans gretadas sen luvas unha ira sen as uvas
un poeta no exilio un mudo berrando auxilio e así:
isto é o meu país coma un tesouro baleiro.
E os vellos morrendo e o tempo doendo
os novos marchando e as escolas pechando
perderte e botarte de menos unha praza sen nenos
un libro sen ler un filme sen misterio
unha oda ao tedio e un verán sen loucura
a caricia sen dozura un Estar sen o Ser:
isto é o meu país coma un tesouro baleiro.
Isto é o meu país.*

(LOIS
PÉREZ)

Luns 19 de marzo
20:30

ÁGORA

www.centroagora.es

Poetas
Di(n)versos
2018

Frank Báez

Considerado un dos máis renovadores e interesantes autores de Centroamérica, **Frank Báez** (Santo Domingo, 1978) é un poeta, narrador e cronista dominicano. Até a data é autor dos poemarios *Postales* –que foi galardoado co Premio Nacional de Poesía Salomé Ureña–, *Llegó el fin del mundo a mi barrio* e *Este es el futuro que estabas esperando*.

A editora exipcia Sefsafa publicou unha antoloxía da súa poesía en tradución ao árabe e, pola súa banda, a estadounidense Jai Alai books editou en inglés *Anoche soñé que era un DJ*. En Madrid publicou a plaquette *Jarrón y otros poemas* así como o libro artesanal *La Marilyn Monroe de Santo Domingo*, que contén estampas do artista Nono Bandera. Pero Báez ten tamén publicado prosa. Así, dentro da súa faceta narrativa contamos a colección de contos *Págalas tú a los psicoanalistas* –que obtivo o Premio Internacional de Cuento Joven da Feira Internacional do libro no ano 2007– e, no apartado de non ficción, tres crónicas longas que poden atoparse reunidas no volume *La Trilogía de los Festivales* e mais na compilación de crónicas *Lo que traje el mar*.

Frank Báez desempeñase como editor da revista *Global* e coeditor da revista de poesía *Ping Pong*, sendo ademais fundador e membro do proxecto de spoken word *El Hombrecito*. Foi seleccionado coma un dos 39 mellores escritores de ficción menores de corenta anos de Latinoamérica polo Hay Festival, na súa edición de Bogotá 39 – 2017.

LLEGÓ EL FIN DEL MUNDO A MI BARRIO

*Llegó el fin del mundo a mi barrio
sin que a nadie le importara.
Mis padres tenían puesto CNN
esperando el boletín especial.*

*Los liquor stores y los cyber cafés
siguieron abiertos hasta tarde.
Nadie comprendía las señales.
Hasta la mujer que vio la silueta
de La Virgen de la Altagracia
en el cristal delantero de su jeepeta
fue al car wash a lavarla.*

*Nadie se percató que aquel caballo blanco
que arrastraba una carreta de naranjas
era del apocalipsis.*

*Moteles y bingos estaban abarrotados.
Las evangélicas que con sus panfletos
habían anunciado tanto el fin
se fueron a la cama temprano.*

*No cortaron las líneas de teléfono.
Ni se llevaron el agua y la luz.
Nadie vio las estrellas que caían del cielo.*

*Para cuando el arcángel Miguel sonó la trompeta
el partido de los Yankees
iba por el octavo inning.*

(FRANK
BÁEZ)

Luns **19** de marzo
20:30

ÁGORA

www.centroagora.es

Poetas
Di(n)versos
2018

Lois Pérez

